

SILVIA BUZORI

șase păpuși MATRIOSKA

COLECȚIA
ROMANUL POLITIST

ambra
2021

Şase păpuşi Matrioska

Copyright © 2015-2021 Silvia Buzori. Toate drepturile rezervate.

Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorilor, cu excepția unor scurte pasaje/fragmente care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Personajele, evenimentele și dialogurile sunt fictive și orice asemănare cu evenimente actuale sau persoane, în viață sau nu, este pur întâmplătoare.

Pentru informații suplimentare despre autor, vizitați www.silviabuzori.com

Facebook: <https://www.facebook.com/scriitor.silviabuzori>

Youtube: [https://www.youtube.com/channel/](https://www.youtube.com/channel/UCpVGBsRSdEvZXOFPVHvi3A)

UCpVGBsRSdEvZXOFPVHvi3A

Ediție ne varietur

Editura Ambra

www.ambrabooks.com

redactia@ambrabooks.com

Distribuție și vânzare: MyBestseller.ro

Ilustrație: Art Designer Corina Icală

Tehnoredactare: Marian Truță

Coperca: Mihai Moldoveanu

Colecția *Romanul Polițist*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUZORI, SILVIA

Şase păpuşi Matrioska / Silvia Buzori. - Vadu Pașii : Editura Ambra, 2021

ISBN 978-606-95091-8-0

821.135.1

Servicii editoriale: Editura Virtuală

www.edituravirtuala.ro

Email: office@edituravirtuala.ro

1.

PRIMA PĂPUȘĂ MATRIOSKA

Luni, 19 octombrie

Lumina galbenă a veiozei de pe birou scoate în evidență amprente colorate de pe lentilele ochelarilor. Rama demodată stă strâmb pe nasul coroiat, roșu de la batistele de unică folosință pe care le-a folosit toată ziua. Ia o gură de cafea sălcie, scoate o bucată de piele moale și începe să șteargă urmele de pe lentile. Se uită cu ochi mijiți la ceas, fără să vadă cifrele și blestemă în gând. Verifică în lumină ca ochelarii să fie curați, frunzărește aiurea câteva foi de pe birou și se întinde zgomotos. Scârțâitul scaunului îl scoate din apatie. Simte nevoia să se plimbe câțiva pași, dar nu se urnește din loc.

Aerul este rece, uscat, la fel și gura lui. Își suflă nasul cu putere și înjură din nou. Urăște totul! Centrala care a luat foc la sfârșitul săptămânii trecute, răceala care îl chinuie de vreo cinci zile, lipsa activității, frigul din clădire. Plictiseala

îi amplifică starea proastă; nu crede că finalul de an va fi altfel. Mai sunt două luni până la Crăciun, dar el deja vrea ca anul acesta să se termine mai repede, să scape de aglomerația de pe străzi, de târgul cadourilor din Piața Centrală și de urările placide ale vânzătorilor din magazine.

Biroul vibrează odată cu telefonul mobil și umerii bărbatului tresar. Ochiul căprui luminează pentru o secundă în lumina verzuie a ecranului până când aparatul dispare sub palma butucănoasă.

– Bună dimineața, domnule doctor! aude un glas limpede. Sub-inspectorul Gheorghe Arnăutu, de la secția cinci. V-am sunat să vă raportează că un puști de paispe ani a găsit cadavrul înghețat al unei tinere.

– Ce-mi puteți spune despre femeie? întreabă bărbatul fără să salute. Se ridică anevoie de pe scaun și se îndreaptă către cuier.

– Are răni vizibile pe corp, îl informează Arnăutu, posibil fracturi multiple ale membrilor. Nu este înjunghiată frontal, nici urme de glonț nu se văd.

– Unde vă aflați acum?

– În Parcul Muzeului, în niște tufișuri din apropierea foisorului. Dar o să vă aștept în dreptul trecerii de pietoni de la statuie.

– Bine, ne vedem acolo! Ajung în zece minute, încheie doctorul convorbirea.

Cu telefonul în continuare în mână dreaptă, bărbatul îmbracă o haină groasă, de iarnă, îndeasă o căciulă imblănită peste urechi și iese pe ușă. După un minut, intră din nou în încăperea și strigă cu capul într-o parte, pentru a nu sufla fum de țigară în interior:

– Mihaai, vezi că plec la muzeu!

– S-a întâmplat ceva? iese un tânăr negricios din spatele unei uși de termopan.

– A fost descoperit un cadavru ce prezintă lovituri şi fracturi. Pregăteşte sala până mă-ntorc.

– Bine, domnule doctor. Aşa voi face, spune tânărul şi dispare din cadrul uşii.

– Mihai, nu pleca! Aruncă-mi, te rog, cheile de la maşină.

Tânărul iese din birou, bombănind în barbă.

– Vezi că sunt pe birou. Intram eu, dar sunt cu ţigara, se scuză doctorul.

– Iar le-ai uitat? mustăceşte Mihai.

– Mda. Trusa e în maşină?

– Da, în portbagaj, ca de obicei, răspunde tânărul. A înţeles de mult timp de ce doctorul i-a împus încă din prima zi de lucru ca trusa de teren să stea întotdeauna în maşină. Pentru a fi sigur că nu o uită niciodată, zâmbeste el în colţul buzelor. Este convins că doctorul ar fi în stare să scrie această regulă în fişa postului, dacă ar avea un cuvânt de spus în legătură cu normele standard din instituţiile de stat.

Mihai pune mănunchiul de chei în palma doctorului, dă din cap şi se întoarce în birou. Doctorul coboară scările în pas alert, o salută gâfâind pe Ioana, recepţionera instituţiei, şi iese în gerul aspru de afară. Maşina lui de serviciu, o Dacia Logan MCV, este parcată în faţa clădirii, pe locul rezervat şefului departamentului de medicină legală. Înainte să deschidă portiera, ridică ochii către cer. Nori groşi sunt adunaţi deasupra capului său, iar în aer simte mirosul specific primei zăpezi. Doctorul se gândeşte că sunt şanse mari să ningă în după-amiaza aceasta, deci va trebui să se mişte rapid la faţa locului, ca zăpada să nu acopere indiciile. Se uită la ceas. *Un:prezece douăzeci.*

Învârte cheia în contact, pomeşte dezaburirea şi dă volumul radioului la minim. Nu poate asculta ştiri acum. Gândurile i-ar fugi nebune prin cap şi concentrarea i s-ar risipi.

Constată surescitat că el chiar aștepta cu nerăbdare *acest* caz. De fapt, *orice* caz care l-ar fi putut scoate din rutina de a scrie rapoarte plictisitoare sau de a semna certificate de deces pentru bătrânii care mor în Spitalul Județean.

Locuind într-un oraș în care nu au loc multe decese suspecte de-a lungul anului, ritmul în care lucrează este ra-reori susținut. Zilele cu adevărat aglomerate sunt doar cele din preajma sărbătorilor, când morga se umple cu oameni decedați în accidente de mașină, vagabonzi drogați cu auro-lac sau sinucigași.

Cum Revelionul este aproape, acest caz deschide *lista neagră* a sfârșitului de an, când doctorul adună peste două sute cincizeci de ore de lucru în fiecare lună. Va fi al treizeci și cincilea sfârșit de an petrecut mai mult la institut, decât în singurătatea apartamentului său friguros. Bărbatul știe că nu va avea parte de colinde, brad împodobit, copii care să îi cum-pere cadouri ridicele și nepoți care să alerge gălăgios prin casă.

Oprește la semafor și se uită la ceasul din bord. *Un:prezece douăzeci și nouă. Farcul este după colț, asta înseamnă că la 12 fix mă apuc de treabă.* Trage aer în piept și expiră aburi cu miros de tutun. Virează la dreapta și printre crengile copa-cilor desfrunziți distinge statuia naturalistului care a pus ba-zele muzeului. Ajunge în dreptul porților din fier forjat care marchează intrarea în parc. Plăcuța bleumarin pe care scria Parcul Muzeului și dedesubt Museumspark, este ștersă.

Doctorul oprește lângă un Logan alb de la *Poliția lo-cală*, parcat neregulamentar pe trecerea de pietoni, pune în geam legitimația de acces nelimitat în oraș și scoate geanta din portbagaj. Calcă apăsător către aleea principală a parcului, aruncând ocheade în stânga și în dreapta.

– Dumneavoastră trebuie să fiți domnul doctor Augustin Panait, aude aceeași voce de la telefon, de data aceasta în stânga lui, la câțiva metri distanță. Întoarce capul

şi vede un bărbat cam pe la 35-38 ani, îmbrăcat în uniformă bleumarin de iarnă. Poliţistul se apropie cu mers sigur şi când ajunge în faţa sa, doctorul îi poate admira culoarea verde-albăstruiă a ochilor.

– Bună dimineaţa! Domnul sub-inspector Arnăutu, nu-i aşa? Întreabă fără intonaţie doctorul.

– Da, eu sunt! Vă aşteptam.

Poliţistul face o pauză pentru a închide soneria telefonului mobil.

– Cadavrul e acolo, arată Arnăutu cu mâna spre un loc aflat la câţiva zeci de metri de ei, între copaci.

– Ascuns vederii, murmură doctorul.

– Mergem? îl invită poliţistul.

Panaît aprobă scurt din cap şi Arnăutu îl pune la curent cu detaliile cazului.

– Nu ştim încă cine e femeia. N-am găsit nicio poşetă, portofel cu acte sau telefon mobil.

– Oh, o necunoscută? Întreabă doctorul.

– Da, din păcate. O tânără necunoscută, mai precis, spune Arnăutu. Pare să aibă până în 30 de ani. Este îmbrăcată îngrijit şi machiată frumos.

– Iar puştiul care a găsit-o? Cum se simte? Întreabă Panaît.

– Puştiul este ok, slavă Domnului! răsuflă poliţistul şi despică aerul cu mâna. Nu e în stare de şoc.

– Aha.

– Victor, puştiul nostru, juca fotbal pe alea betonată de acolo, arată Arnăutu cu degetul o zonă aflată la mijlocul distanţei dintre ei şi locul unde a fost găsit cadavrul. Prietenul cu care se juca a dat un şut puternic în minge şi Victor a alergat după ea până în spatele tufişurilor. Acolo a văzut o femeie culcată pe pământ. La început a crezut că i s-a făcut rău, dar când a observat rana de la cap şi sângele de pe braţe, a realizat că femeia murise.

– Serios? Puștiul are paispe' ani și știe cum arată o persoană moartă? Întreabă Panait, arcuind sprânceana stângă.

– Asta l-am întrebat și eu! zâmbește Arnăutu. Mi-a spus că este pasionat de serialele cu criminali și polițiști. Nu am reținut numele lor, pleacă ochii, fiindcă nu mă mai uit la televizor de vreo câțiva ani.

– Ah, da, serialele cu criminali... spune visător doctorul.

– Apoi a sunat de pe mobil la 112, continuă de parcă n-ar fi auzit remarca anterioară. A stat lângă cadavru până am ajuns eu. După apelul la numărul de urgență, și-a chemat prietenul, însă acesta n-a vrut să vină când a auzit despre ce este vorba și a fugit speriat acasă.

– Victor a deranjat scena crimei în vreun fel? tușește sec Panait.

– Mi-a zis că tot din filme știe că n-are voie să atingă nimic. S-a așezat pe mînea de fotbal, la vreo câțiva metri de femeie. Nu s-a mișcat nicio secundă de lângă ea, în schimb a postat pe facebook că a găsit un cadavru. În zece minute a primit două sute de like-uri.

Arnăutu râde cu ochii închiși.

– Exact așa s-a întâmplat! Iar acum am peste trei sute de like-uri și cincizeci de share-uri.

Panait se întoarce surprins, neștiind că sunt ascultați. Vocea care spusese ultimele cuvinte e a unui adolescent plinuț, tuns periuță, îmbrăcat în uniformă școlară.

– Tu ești Victor, să înțeleg, spune doctorul și face câțiva pași către băiat.

Puștiul aprobă mut. Ochii mici, căprui, îl urmăresc cu interes pe bărbatul masiv.

– Știți, semănați foarte mult cu domnul din CSI Las Vegas... spune el.

– Și acest lucru e de bine sau de rău? se scarpină doctorul în cap.